

tu mám zůstat, musím být v něčem dobřej. Musím mít šéfovi co nabídnout. Co jsem zatím tak pochytil, jestli chcete nosit oblek a jíst u stolu se šéfem, musíte to umět s prachama nebo s bouchačkou.

Já to s prachama neumím. Moc jich nemám, a i když šetřím, pochybuju, že jich někdy budu mít dost, abych si mohl místo u stolu koupit. S bouchačkou to ale umím. Dokážu být tvrdý, krutý a hrubý. Jenom tak zůstanete v tomhle světě naživu.

Zamyslím se nad tou holkou. Je tak křehká, že by ji silnější vítr roztrhal na kusy. U Beefera nepřežije. Smradlavej Steve má děti starší, než jsem já. Ani jedna z rodin, které pro Stevea pracujou, ji nepřijme. Viděli by v ní přítěž. Jen další hladový krk.

Vycítí moji pozornost, ztuhne, v puse jí zůstane kus chleba. Rychle si vytáhne nesnědený chleba z pusy a nabídne mi ho. Jo, tu teda Beferovi nedám.

Navíc proč by měla někam chodit? Starám se sám o sebe od doby, kdy mi bylo tolik, co jí. Na ulici jsem začal žít, když jsem byl jenom o něco málo starší než ona. Jestli něco umím, tak přežít. A to ji můžu naučit, ne?

Znovu mi nabídne ten kus chleba.

„Ne, to je dobrý.“ Zvednu svůj kus. „Mám druhou půlku. A tam, odkud jsem ho vzal, je ho ještě víc.“ Spolknu zbytek polívky a zvednu její prázdný hrnek. Umyju nádoby a uklidím ho do šuplíku pod sporákem. Je to jediný místo, který většina lidí neprohlíží.

„Podívej, teď půjdu pryč. Musím se s někým sejít a sehnat nám další jídlo.“

Okamžitě vstane. Z její mikiny spadne na podlahu několik drobků, křupnou jí pod nohama, když se otočí a rozběhne se pryč. Chytnu ji za křehkou, jako tyčka tenkou paži. „Počkej, se mnou jít nemůžeš.“

Vykulí oči, stoupnou jí do nich slzy.

Sakra.

„Vrátím se,“ slíbím jí. Rty se jí třesou. Dřepnu si k ní. „Nechám si tady u tebe věci, potřebuju, abys mi je chránila. Zvládneš to?“

Kousne se do roztřeseného rtu a statečně škubne hlavou.

S úlevným výdechem vstanu. „Připravím ti postel. Zkus se vyspat, zatímco budu pryč.“ I když pochybuju, že usne.

Odvedu ji do menší ložnice – té, o které Mike říká, že je pro hosty. Všechny věci mám schovaný v šatně. Na dece se jí bude spát dobře. Přeskládám to tam a poplácám postel udělanou z oblečení. „Vlez tam. Vrátím se co nejdřív. Zůstaň tu a buď zticha.“

Znovu krátce přikývne a lehne si. Zavřu jedno křídlo dveří, druhé nechám pootevřené. Před odchodem projdu byt a uklidím všechny stopy po tom, že jsme tu byli – pro případ, že by si byt přišel někdo prohlídnout. I když o tom pochybuju. O tenhle byt neprojevil nikdo zájem už dlouho. Měla by tu být v bezpečí.

TRVÁ MI DVACET MINUT, než se dostanu do bistra U Marjory, kde čeká Beefér. Sedí v zadním boxu, paži objímá holku, která nevypadá o moc starší než já. Ruce má pod stolem, Beefér je celej rudej. Mohlo by to být z chlastu nebo taky proto, že mu holka honí péro. Nebo obojí.

„Nazdar, Opičáku. Vedl sis dobře.“ Jednou rukou přisune přes stůl několik bankovek. Druhou má ve výstřihu tý holky, osahává jí prso. Zblízka vidím, že holka je o něco málo starší, na obličejí má tunu make-upu, kterým maskuje důkazy po závislosti na drogách.